

www.jollibread.com

© 1997, Marc Vicent Adell

© 1997, Felip Baldó

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-20-1

Depòsit legal: M-39.602-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Temps de llegendes

Marc Vicent Adell

Il·lustracions de Felip Baldó

jollibre

*En aquell temps... Sindbad feia
nombrosos viatges cap a terres fantàstiques,
el viatge arribava al centre de la terra
i Batman, home-voliac, ajudava els bons.*

VICENT NÀCHER

Primavera de cartons

*Les històries d'aquest llibre són
dedicades a l'enyorat escriptor
Joan Barceló.*

*Agraesc especialment la col·laboració
de l'amic Sento Tello que ha escrit
el poema d'El comte sense cor
i els consells de M. Rosa Adell
en la redacció final del llibre.*

Harun i el cavall Esperança

Fa molts anys..., en els temps antics de veritat..., prop de la vella ciutat de Beni-Gazlum va viure un home que sempre estava trist. Aquell home es deia Omar i la causa de la seua tristesa era aquesta:

Omar era un llaurador miserable que havia de mantenir la família i el menut hort de casa. Per això anava cada dia, en companyia del seu fill, a treballar als terrenys del seu amo. Allà llaurava fins que es feia de nit. Després tornava a casa amb el cansament d'un altre dia de faena.

Però després de molts anys de suar amb el sol i de mullar-se amb la pluja va veure que el temps passava sense poder adquirir el camp que tant desitjava tenir.

Omar havia viscut molts anys perseguint un somni que no havia aconseguit. I cap al final de la seua vida es trobava tan cansat que totes les il·lusions li havien desaparegut.

Bé... totes, totes, no.

14 L'única il·lusió que li quedava era el seu fill Harun, que creixia sense que l'afectara, almenys a primera vista, la tristesa del pare.

Harun era un xiquet obediènt que no havia donat mai disgustos. Des de menut havia treballat al costat d'Omar amb perseverança i sempre havia sigut amable amb la mare. A més, era atent i molt manyós. Per això, Omar va pensar en ell el dia en què va haver de prendre una decisió molt important. Al matí el va cridar.

Harun es va presentar davant el pare amb un aspecte despreocupat. S'havia vestit tan de pressa que els cabells se li havien despentinat i no s'havia rentat la cara. Però la seua mirada era atenta.

—Fill, avui no cal que m'acompanyes al camp a treballar —va anunciar Omar—. Ja

saps que la nostra mula ha mort de vella. I ara qui girarà al voltant de la sènia i extraurà l'aigua per a regar el nostre hort? Pren aquests diners, vés a ciutat i compra una altra mula. La mare i jo ens hem fet molt grans i ens fatiguem si fem caminades llargues. Per això confiem en tu.

La primera reacció d'Harun després de sentir això fou d'estupor.

15

Son pare li manava tot tipus de faenes, que feia amb promptitud. Però eren encàrrecs fàcils d'acomplir.

Ara Omar li demanava fer una cosa en la qual havia de decidir per si mateix. No comptaria amb el consell del pare. Harun es preguntava com sabia quin era l'animal idoni que havia de trobar, i es va intranquil·litzar.

Però les galtes se li van fer totes roges perquè va recordar un pensament.

Harun sentia una gran simpatia pels animals de tota mena, sobretot pels cavalls. La seua elegància l'encantava. Sempre havia de-

sitjat tenir-ne un, però son pare no li n'havia pogut comprar mai cap. De manera que quasi sense pensar-ho, va dir:

—Però, pare, no seria millor comprar un cavall? El cavall podrà voltar la sènia i, a més, llaurar i transportar càrregues pesants.

16 A Omar li sobtà aquest comentari. Harun no replicava mai les seues decisions. Per què, doncs, li preguntava allò? I de seguida comprengué que Harun li acabava de revelar la il·lusió més important de sa vida.

—No ho sé...

Si Omar permetia que Harun comprara un cavall, el seu fill es posaria molt content. Però els cavalls eren molt cars i Omar quedaria en la ruïna. En canvi, si Harun comprava una mula, Omar encara tindria uns estalvis que li permetrien viure amb dignitat quan ja no tinguera força per a treballar. Però Harun s'entristiria perquè no obtindria el que volia.

—En fi —resolgué finalment Omar—, vés i compra el que millor et semble, Harun. Una

mula o un cavall... Però tries el que tries has de fer-ho guiat per la teua sinceritat.

Harun va fer un somriure tan gran que quasi se li escapà una rialla. Tot seguit marxà ben content al mercat de Beni-Gazlum.

El camí de la ciutat s'estenia entre camps d'ametlers i garroferes i les roselles havien eixit pertot.

17

Harun va arribar a Beni-Gazlum quan la ciutat era envaïda per gent provinent de llocs molt diversos. La gentada era immensa i al mercat hi havia un gran assortiment de parades.

Harun buscà de seguida els tractants de cavalls. Pensà que en primer lloc havia de conèixer les característiques dels animals que buscava, per això s'acostà al primer tancat que va veure.

Davant, dos homes parlaven sobre cavalls. L'un deia a l'altre:

*Segons una antiga dita dels beduïns
un autèntic cavall de raça ha de tenir*

quatre coses amples:
front, pit, gropa i bescoll;
quatre coses llargues:
coll, ventre, anques i cames;
i quatre coses curtes:
renyons, orelles, cascos i cua.

18 Harun pensà que havia de trobar un animal que servira per a les faenes del camp, no importava que fóra bonic. Però es va encantar contemplant aquells bells cavalls. Eren tal com assenyalava el consell: tenien un front ben ample, un coll i unes cames llargues i esveltes, i les orelles i la cua eren ben menudes.

Harun preguntà el preu.

—Valen més del que són i són molt més del que semblen. Si hagueren de tenir un preu no en tindrien cap perquè seria massa alt. Ningú estaria disposat a pagar-lo! Però nosaltres som comerciants i els venem a tant.

Harun es va decebre ràpidament. Reconegué que era molt trist ser pobre. Aquells cavalls

estaven molt per damunt de les seues possibilitats. Així i tot en va continuar buscant.

Un poc més enllà va trobar un altre tancat de cavalls. Però quan parlà amb el tractant descobrí que també aquells cavalls eren massa cars.

Harun s'adonava que amb tan pocs diners no podria fer una bona adquisició. I en arribar el migdia encara no havia pogut trobar el cavall que volia, per això abandonà la idea d'adquirir un bell animal. Després de preguntar ací i allà, va fer cap a una de les cases de Beni-Gazlum. Li havien assegurat que a les seues cavallerisses trobaria el que buscava.

Harun tocà a la porta i eixí un home malcarat.

Quan l'home va saber a què havia vingut el xic, el conduí al corral. Dins hi havia un grup de cavalls atrotinats. Cap d'ells era de raça. Qui no tenia el front estret, tenia les cames curtes o les orelles llargues. Però l'home va assegurar a Harun que tots eren forts. Aleshores li preguntà de quants diners disposava.